

FELSŐKRISZTINA

2011. VENI SANCTE

Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9., telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211, 12, este 6 és 7 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

délelőtt 9–12, délután 1/25–1/26-ig

Bevezető gondolatok

Veni Sancte Spiritus! – Jöjj, Szentlélek, mert Nélküled minden tettünk hiábavaló. Aki nem az Istenben keresi az életét, a mindennapjait, a kisebb-nagyobb problémáinak megoldásait, reményének, emberségének, hitének, szeretetének alapjait, az eltévedt. Mindennek csak akkor van értelme, ha Istenben, Isten által és Istenért van. – Ez akkor is így van, ha emiatt az értetlenek fanatikusnak neveznek minket.

Kell a hitünknek ez a stabilitása, kell a derűnknek ez az alapja ahhoz, hogy a mai világ szellemi és kulturális viharában meg tudjunk állni. Korunk züllése talán a mi hitetlenségünkéből fakad. „Ti vagytok a föld sója!” (vö.: Mt 5,13) – A só a tartósításra volt jó, ezért tekintettek rá úgy, mint a gonosz, vagyis a romlás megfékezőjére. „Ha a só ízét veszti”, akkor romlik meg a világ. S a kultúránk, társadalmunk erkölcsi és szellemi élete megromlott. Szükségünk van tehát a Lélek megtisztító erejére, mely képes a fásult lelket, a kő szívet újraéleszteni. Lángra gyújtani a lelkünk csipkebokrát, anélkül, hogy az elhamvadna. Jöjj, lángoló tűz! Tisztítsd meg lelkünket! „A botlásokat ki veszi észre? Rejtett bűneimtől tisztíts meg engem!” (Zsolt 19,13) Add, hogy ebben az évben egész szívvel Neked szolgáljunk!

Miklós atya

Új tanévet kezdünk

Szeptember 4-én, a *Veni Sancte*val nálunk is kezdetét vette a tanév. Óvodástól felnőttekig várunk mindenkit, hogy gyarapítsa hitbeli ismereteit, felkészüljön a szentségek vételére.

Ebben a tanévben bérnálási előkészítőre is lehet jelentkezni azoknak, akik a középiskola utolsó évfolyamába járnak, vagy már betöltötték a 18. évüket. A bérnálásra 2012 őszén kerül sor.

Folytatás a 3. oldalon

Bemutakozás

Újpesten születtem 1986-ban. Egy nővérem és két bátyám van. Szüleim katolikus módon neveltek minket. Így kiskorom óta hittanra jártam és szentmisékre. Három éves korom óta voltam az Újpest – Kertvárosi Szent István Plébánia közösségének tagja.

Az általános iskola vége felé bérnálkoztam, 2000-ben. Akkoriban egyre komolyabban kezdtem venni a hitemet, mert úgy éreztem, hogy lassan felnőtt leszek – ami persze gyermeki gondolat volt még. Ám ebből a gondolatból fakadt, hogy a hitem mélyült, sajátommá vált.

Folytatás a 2. oldalon

**Nyárzáró, családi fagyizás
szeptember 25-én, vasárnap!
Találkozás du. 1/2 3-kor a templomnál.**

Bemutatózás

Folytatás az 1. oldalról

Azt a szokást, amit a szüleimtől kaptam, így már tudatosan kezdtem gyakorolni. Imádságaim révén egyre közelebb kerültem az Istenhez. Kezdtém ráhangolódni az Ő akaratára és minden szituációban igyekeztem azt is megvizsgálni, vajon mit tenne Jézus a helyemben. Így lassan egyre több időt töltöttem a templomban imádkozva, vagy éppen segítve az ott dolgozókat. Ez a pont volt az, ahol átalakult bennem az életről alkotott felfogásom. A gyermeki gondolatok helyére érettebb szemlélet lépett: szerettem volna mindinkább segítségére lenni az embereknek, de közben az Isten közelségét sem akartam sosem elhagyni.

Persze mindez elméleti síkon volt így. A gyakorlatban maradtam az, aki voltam. Ám azt gondolom, ez a belső érési folyamat vezetett és vezet azóta is előre, az Isten felé. Nem hiszem, hogy kevesen vagyunk, akik azt gondolják, a bizalom az Istennel töltött időből fakad olykor, s abból a tudatból, hogy Ő velünk van a nehézségeink közepette is. Hinni azt is jelenti: bizalommal vagyok valaki iránt. Isten esetében jó, ha úgy mondjuk: bízom benne, hogy Ő a legjobbat akarja nekem, hogy a legtöbbet akarja kihozni belőlem. Fontos a sorrend is! Ő miatta választok, és az lesz a legjobb, nem fordítva! Vagyis, nem én választok, választom a legkényelmesebbet, a legjobbra tűnőt, s aztán ráfogom, hogy Isten akarta tőlem ezt. A hivatás mindig kalandokkal van teli. Kalanddal, amit sokszor veszélyesnek, vagy nehezen teljesíthetőnek látunk, mégis a kiteljesedéshez vezet. „Isten a jókedvű adakozót szereti”, vagyis azt, aki lelkesen és derűvel a szívében követi Jézust. Ezért választottam azt a hivatást, amire hiszem, hogy az Úr hívott el.

A papság számomra elsősorban nem funkció, nem egy konkrét tevékenységnek az útja. Egy életállapot.

Egy közösség. Kettesben Istennel. Persze bajos, ha ez egy beszűkülést eredményez. Az Istennel töltött idő, már kiskoromban is mindig az emberek felé nyitott meg. Isten mindig a másik ember felé nyitja ki szívünket. Tapasztaltam már, hogy Isten szeretete mindig utat mutat a másik ember felé. A közömbössegtől egyre távolabb kerül az az ember, aki Isten felé közelít. Számomra a hivatás központja valahol itt fogható meg. Amikor valaki az Úrral való közösségre lép, mindig, szükségszerűen figyelmessé is válik. Persze mindig csak lépésről lépésre alakul az ember, de mégis valahol efelé haladunk.

Az általános iskola és a bérmlás után Vácra jelentkeztem, a Piarista Gimnáziumba. Itt nagyon jó tanáraink voltak. Itt tanultam meg az elmélkedésnek több formáját is Lobmayer Imre atyától, valamint az épület kialakítása miatt – lévén a templommal egybeépült az iskola – alkalmam nyílt a gyakori imádságra a hétköznapokon is. Egyre érettebb lett bennem a papi hivatás. Végül is innen jelentkeztem aztán, érettségi után, Esztergomba, a szemináriumba.

A szeminárium időszakát igyekeztem úgy felfogni, mint egy nagy lelki gyakorlat. Ugyanis amikor az ember lelki gyakorlaton vesz részt, mindig a sivatagi élményben is részesül. A sivatagban az ember egyedül van Istennel szemben és önmagával szemben. Kénytelen „tükörbe

nézni”. Kénytelen találkozni a saját korlátaival, a saját képességeivel. Azzal a belső sötétséggel, és erénnyel, amely a lelkünkben lakik mindnyájunknak. Ott nekem hat évem volt erre a szembesülésre. Persze nem mindig sikerült így tekintenem rá, s gyakran az önvizsgálatot is kijátszottam, mégis úgy érzem sikeresen végbement ennek a folyamatnak a nagy része. Azért csak egy része, mert a végére sosem érünk el; egész életünkben folytatni kell a javulást.

Itt térek rá papi jelmondatomra. Hazudnék, ha azt mondanám, túl sokat gondolkodtam rajta. Valójában már a szeminárium eleje óta megvolt. Sokszor beigazolódott számomra, hogy talán ez fejezi ki leginkább az Istenbe vetett reményemet is, és az életem feladatát is. Jelmondatomat, vagy mondhatnám (pontosabban) jelszavammak is, a Zsidókhoz írt levélből vettem: „Törekedjétek!” (Zsid 12,14). A levélben a békességre és a tökéletességre való törekvés szerepel. A békességre mindenki, mert Istennek ez a szándéka. A béke kérdése egyébként is fontos. Persze nem csak a viták, háborúk hiánya a béke, hanem a szív nyugalma. Kedvenc szentemnek, Assisi Szent Ferencnek is egyik „kedvelt témája” a béke volt. Lelkiségeiben fontos szerepe van különösen annak a fajtájának, mely a szívben születik. De a tökéletességre is kell törekedni, mert ha az ember igyekszik elérni azt, akkor Isten megsegíti. Akkor Isten maga harcol érte. Ezt is többször megtapasztaltam életem folyamán. Így azt gondolom, hogy ez az egy szó képes összefoglalni mindazt, amire Isten hív minket, de azt az utat is, amelyen Hozzá juthatunk.

Isten kérem, adja meg, hogy tudjak felülemelkedni gyarlóságaimon és így Őt szolgáljam egyedül ebben a közösségben is. Remélem, hasznára leszek a közösségnek! Mindenesetre törekszem rá, hogy így legyen.

Molnár Miklós atya

Új tanévet kezdünk
Folytatás az 1. oldalról

Hitoktatóink személyében egy örömdetes változás történt: új káplánunk is tanít csoportokat, felsőtagozatosokat, valamint a középiskolás és ifjúsági hittanosokat.

A plébániai hitoktatás rendje a templomi hirdetőtáblán megtekinthető.

A plébániához tartozó öt iskolában várhatóan szeptember végén kezdődhetnek el a hittanórák.

A közös hittanos programok – melyekre nemcsak a gyerekeket, hanem szüleiket, testvéreiket is szeretettel várjuk – ebben a tanévben is megrendezésre kerülnek. Lesz tanévkezdő kirándulás, októberben gyerek-rózsafüzér, adventben rorate mise közös reggelivel és ajándékkészítő kézműves foglalkozás is. Az időpontokról, részletekről a hirdetésből értesülhetnek majd. Folytatódik a népszerűvé vált rejtvény is a diákmisén.

Minden régi és új hittanost hívunk és várunk az órákra és a közös alkalmakra!

Lukách Krisztina

Énekeljünk együtt!

Hallod-e Jézus hívását?

kánon 1. dő

Hal- lod- e Jé- zus hí- vá- sát?

2.

Hang- zik az ő sza- va.

3.

Lég- y kö- ve- tő- je, add ne- ki szí- ve- det,

4.

lép- j a nyo- má- ba ma!

Elsősorban a diákmisére járók figyelmét hívjuk föl erre a kánonra, de másoknak is ajánljuk, hogy ismerkedjenek meg vele!

Még van idő gyakorolni, hogy majd októberben, a missziós vásárnapon együtt énekelhessük.

Plébániai hittanórák a 2011/2012-es tanévben

Óvodások	Csütörtök 17 óra		Kertész Annamária
1-2. osztály	Kedd 16,30 óra		Oláh Enikő
3. osztály	Kedd 17 óra	I. emeleti terem	Lukách Krisztina
4. osztály	Kedd 17,30 óra		Oláh Enikő
5. osztály	Hétfő 17 óra	I. emeleti terem	dr. Gerber Alajos
6. osztály	Hétfő 18,30 óra		Miklós atya
7-8. osztály	Hétfő 18 óra	I. emeleti terem	dr. Gerber Alajos
Középiskolások	Hétfő 19,30 óra	I. emeleti terem	Miklós atya
Ifjúsági	Szerda 19 óra	I. emeleti terem	Miklós atya
Keresztény tanítás	Kedd 18,30 óra	kéthetenként	Márton atya
Bérmálási előkészítő	Kedd 18,30 óra	kéthetenként	Márton atya

Krónika

Elmúlt a nyár, amely az idén – akárcsak az időjárás – plébániánk életében is igen változatos, mozgalmas volt.

Szomorúan vettünk búcsút **András** atyától, aki tanulmányai befejeztével hazament Romániába. Örömmel és szeretettel fogadtuk **Molnár Miklós** atyát, új káplánunkat, aki augusztus elsejétől nálunk kezdte meg papi szolgálatát. Isten hozta! (lásd még bemutatkozó cikkünket). És, hogy Márton atyának is jusson egy szusszanásnyi szabadság, ismét körünkben tudhattuk **Györgydeák Lajos** atyát, aki Erdélyből jött hozzánk

*

Szeretettel, és az érte mondott szentmisén imáinkkal engedték el **Hernády Esztit**, aki a domonkos nővérekhez vonult be. Adjon az Úr neki sok-sok kegyelmet.

*

Sikeresen zárult **plébániánk második nyári tábora** is. Bár, a szervezők kissé tartottak attól, hogy ismét Bodajkon táborozunk, de félelmük alaptalannak bizonyult. Az idei tábor talán a tavalyinál is jobb, változatosabb volt. A komoly túra mellett előadások, filmvetítések, közös éneklések, beszélgetések gazdagították a programot. Köszönet érte a szervezőknek, elsősorban Molnár Zsuzsának és Tóth Zoltánnak, de mindenkinek, aki akár a programok megszervezésével, akár a táborban végzett lelkes munkájával gazdagította a tábor életét.

*

Előző számunkban beszámoltunk az elmúlt évben, illetve a tavasszal végzett munkákról, valamint arról hogy a nyáron elkezdődik a **templom felújítása** is. Sajnos – amint a kedves hívek is tapasztalják –, ez a felújítás nem kezdődött el. A késedelem oka, hogy a tervező nem készült el határidőre a részletes kivitelezési tervvel, így a munkát az ősz beállta előtt már nem lehetett volna elvégezni. A templom felújítása ezért csak a koratavasszal kezdődhet el.

Ettől függetlenül nem telt esemény nélkül a nyár. Elkészült a templom elektromos, betáp vezetékeinek, valamint a telefon légvezetékeinek cseréje. Szintén kész és működik a plébánia épület melletti (fő) kapunál a kaputelefon és távnyitó is. Ezzel kapcsolatban megjegyezzük, hogy **kialakult a templomkert kapuinak „nyitvatartási rendje”** is. Hétköznapokon a misék (szertartások) előtt fél órával nyitjuk a villamos megállónál lévő felső kaput, valamint a Szendi árok felőli kaput. Természetesen a plébánia főkapuja is nyitva van ekkor. Vasár-és ünnepnapokon valamennyi kapu nyitva van.

A templomtatarozás megkezdésétől függetlenül – részben az Önkormányzattól kapott támogatási összegből – terveink szerint még az őszel a templomkert járdáival megegyező, **új burkolatot kap az urnatemető lejárata**. Még a tél beállta előtt újakra szeretnénk cserélni a templomban lévő elavult gázkonvektorokat is.

*

Mint ismeretes, a képviselőtestület mandátuma lejárt, így **új képviselőtestületi választás lesz az őszel**. Hogy választásunk kellőképpen felelősségteljes legyen – mert minden választás felelősséggel jár – nem árt felfrissíteni ez irányú ismereteinket, a Magyarországi Egyházközségi Képviselőtestületek Szabályzatából vett alábbi idézetekkel:

„Az egyházközségi képviselőtestület (...) betölti a plébániai pasztorális tanács és a plébániai gazdasági tanács feladatait (...)”. Tehát **fő feladata a tanácsadás**. „A képviselőtestület a saját tevékenységét, amelyet a plébánia egész közösségének a javára folytat, a gyűlésein határozatok által végzi. A gyűlések határozatairól jegyzőkönyvet készítenek (...). A határozatok csak a megyés püspök jóváhagyásával hajthatók végre, vagy, ha kifejezett jóváhagyás nem érkezik, akkor, ha a felterjesztéstől számított egy hónapon belül a megyés püspök nem emel kifogást.” Természetesen meghatározott, kisebb, a plébánia napi életében felmerülő ügyekben a plébános dönt.

Az egyházközségi képviselőtestület feladata, hogy a **plébániaközösség célkitűzéseit előmozdítsa**. Feladatait az egyházi elnök (a plébános) által összehívott gyűléseken tárgyalja meg. A tagok munkájukat különböző bizottságokban végzik (pl. lelkipásztori, liturgikus, hitoktatási, családpsztorációs, karitatív, műszaki, gazdasági, stb.)

A képviselőtestület tagjai csak azok a katolikusok lehetnek, akik:

- tartósan az egyházközség területén laknak, ha nem laknak ott, akkor legalább egy éve tevékenyen részt vesznek az egyházközség életében.
- teljesen cselekvőképesek,
- az egyházi előírások szerint nincsenek kizárva az eucharisztia vételének közösségéből,
- már bérházasok (ez alól lehet kivétel),
- egyházi hozzájárulásukat fizetik,
- 18. életévüket betöltötték, de még nem 70 évesek,
- készek e feladat ellátására.

„A jelölt a fenti kritériumoknak megfelelő és tevékeny hívő legyen, **aki valódi feladatot lát majd megbízatásában, és vállalja a velejáró munkát is.**”

„A képviselők jelölésénél figyelemmel kell lenni

arra, hogy a plébánia híveinek lehetőleg minden rétege képviselve legyen (...)."

A választott tagok száma a hívők számától függ, de maximum 25 fő lehet (+ 5 póttag, ha valamilyen okból a kinevezett tagok közül valaki kiesne).

A képviselőtestületi választás menete:

A fentiek figyelembe vételével jelöltlistát kell állítani. Ezt a hívek ajánlására és a jelöltek megkérdezése után a plébános állítja össze. Fontos, hogy akit jelölünk, maga is

akarjon testületi tag lenni, és vállalja az azzal járó kötelezettséget. A jelöltlistát jól látható helyen legalább két hétig ki kell függeszteni. Ez idő alatt lehet jelezni azt is, hogy ha valakinek bármely jelölttel kapcsolatban jogos kifogása van.

A jelöltlistán szereplő jelöltek ből a hívek szavazatai alapján kerülnek ki a leendő képviselőtestületi tagok. A testületnek hivatalból tagjai lesznek a plébános, a káplán, (ill. a plébánián működő lelkipásztorok), a kántor, a hitoktatók közül egy, akit a hitoktatók

maguk közül választanak, valamint azok, akik a plébános megítélése szerint munkájuk alapján fontosak (de ezek száma nem lehet több a képviselők egyharmadánál).

A választott tagok névsorát a jegyzőkönyvekkel együtt fel kell terjeszteni a megyés püspöknek, aki a megválasztottakat tisztségükben megerősíti.

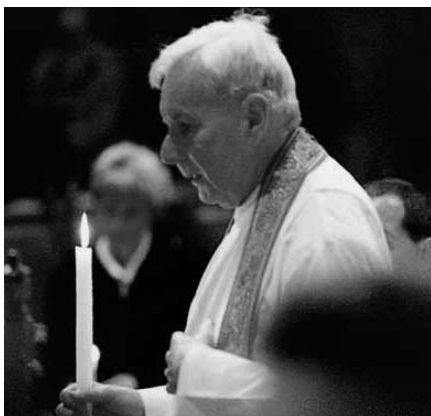
Az újonnan megválasztott képviselők szentmise keretében tesznek esküt.

Béres György

Színes hírek volt papjainkról

Hajnal György atya, aki 1976-77-ben szolgált plébániánkon, idén töltötte be 75. évét. Jelenleg a Zoborhegy téri Regnum Marianum-templom plébánosa. Isten éltesse továbbra is jó egészségben!

Csermely Endre atya 1981-83 között volt kisegítő lelkész nálunk. Csöndes, kedves személyére még

sokan emlékezünk. Idén ünnepelte gyémántmiséjét, azaz pappá szentelésének 60. évfordulóját. Sajnos, egészségi állapota már nem teszi lehetővé, hogy ünnepi szentmisére meghívhattuk volna.

Laurinyecz Mibály atya, aki a nunciatúra titkáraként 1995-96-ban kisegítő lelkészként az ifjúsági, gitáros szentmiséket tartotta, sokévi teológiai tanárság után ez év augusztusától Orosháza plébánosa lett.

Szőcs László atya - aki 2009 óta a Gerecsében három község: Máriahalom, Úny és Epöl plébánosa - területe egy újabb faluval bővült, augusztus elsejével Dág is hozzá került oldallagos ellátásra, így már négy falu lelkipásztora.

András atya egy Iasi (Jászvásár) melletti kisvárosban, Tomeștiben lett plébános, ahol beszámolója szerint csak kevés katolikus él. A lelkipásztori munka mellett azonban más feladatot is kapott: részt vesz az egyházmegyei bíróság munkájában. Sok szeretettel üdvözlözik mindenkit, és szívesen várja a látogatókat.

*Plébániánk bodajki táborának képes krónikája.
2011. június 29-július 3.*

fotók: Zsabokorszky Zsolt

Gitáros nyár és toborzó

Megoszlanak a vélemények, jó-e, hogy ilyen gyorsan vége ennek a nyárnak is, legalább vége a nagy melegnek, ellenben kezdődik az új tanév; mindenesetre kis együttesünk az idei szünidő alatt is sok helyen megfordult. Június végén az utolsó gitáros mise után, mielőtt szétszéledt a társaság, a Szent Imre-templomban egy nászmisén játszottunk, majd sokan a Balatonra mentek, mások táborban kezdték meg a vakációt. Néhányan családi körben részt vettek a templom nyári táborában is. Július legvégén ismét egy esküvő hozta össze az együttest, mondhatni kicsiket és nagyokat, hiszen régi tagjaink is részt vettek, hogy ismét szép számban tegyük teljes-

sé egy ifjú pár közös életének első pillanatait. Augusztus eleje is nagy ünnep volt templomunk egyik családjának, hiszen 50 éves aranylakodalmukat ünnepelte a házaspár, melyre szintén minket kértek fel zenélni. Végül eljött a közös pihenés, szórakozás és együttlét ideje: augusztus 26-27-én Balatonszemesen került sor a „FeGe táborra”, melyre a jelenlegi csapaton kívül korábbi tagok is eljöttek.

Szeptember 11-én új erővel, lelkesedéssel kezdjük el az évet. Nagyon jó érzés, hogy hétről hétre egyre jobban megtelnek a padok a „7-es misén”, öröm nekünk azt hallani, hogy sokan velünk énekelnek. Itt szeretnék buzdítani

kicsiket és kicsit nagyobbakat, hogy akinek van kedve, bátran jöjjen közénk énekelni, zenélni. Sajnos, évek óta vannak nehézségek a létszámot illetően, hiszen a nagyobbakat alapítanak, és sokszor kevés az utánpótlás. Megfiatalodott a társaság, a lelkesedés töretlen, és nagyon várunk sorinkba új tagokat! Továbbra is szerda esténként van próba a hittanteremben, valamint vasárnap mise előtt.

*„Pengő hangszeren, lantokon,
ujjongóan jó
Istennek zengeni bálaszót!
Öröm hangjai szóljanak,
gitár búrjain magasztalom
ujjongva csodáidat!”*

A svájci kórus visszaemlékezései...

Táborunk - svájci szemmel...

Egy svájci iskola, a lausanne-i *College Champittet* szkolásai június 27. és július 3. között egy hetet Magyarországon turnéztak. Vezetőjük a magyar származású *Daniel Baczinski* és *Anamaria Barabas* volt. Ők keresték meg Tókés Tündét, hogy szívesen rész vennének a plébániai táborunkban. Most, rendhagyó módon, az ő élményeiken keresztül mutatjuk be a tábort.

Első nap

Ebéd után dunai hajókirándulásra indultunk. Mivel a hajó indulása előtt volt még bőven idő, beültünk Budapest legrégebbi kávéházába, a *Gerbeaud*-ba. A hajókázás után busszal Balinkára mentünk, a táborba, ahol a felső-krisztinavárosi vendéglátóinkhoz csatlakoztunk.

Részt vettünk a táborozók ismerkedési játékában. Ők sem ismerték egymást mindannyian. A magyar gyerekek nagyon szimpatikusak voltak. Este közös szentmisén vettünk részt a táborban. A magyar lányok nagyon szépen énekeltek a misén. Az egyszerű, de nagyon közösségi vacsora után felmentünk a rusztikus faházainkba, és elaludtunk.

Trinidad (12 éves)

Második nap

A nap felkelt, gyerünk, ez itt nem a Hilton, barátian osztozunk reggeli toalettünkben, egyszerű körülmények között. A nap programja egy 25 kilométeres gyalogtúra. A mi gyerekeink számára ez nagyon megerőltető lenne, így ők csak egy másfél órás sétára indulnak, ahonnan boldogan érkeznek meg. Étkezés után Daniel és Annamária körül gyülekeznek, majd énekpróbát tartanak.

Gyerekeink lassacskán összebarátkoznak a magyar gyerekekkel: fociznak, ping-pongoznak együtt. Anynyira belefeledkeznek, hogy eszükbe se jut elővenni a magukkal hozott elektronikus játékaikat.

Francine – a bitoktató

Harmadik nap

7:30 ébresztő

8:00 mise, énekeltünk

9:00 reggeli. Kenyeret ettünk.

10:00 játszottunk

11:00 énekpróba közösen a magyarokkal. Vices volt, mert a magyarok kórusvezetője, Tünde, szeretetteljes taslikat osztogatott azoknak a gyerekeknek, akik nem figyeltek.

13:00 ebéd

14:00 mindannyian elindultunk meglátogatni egy közeli kastélyt, amelyet a kommunisták 1949-ben elkoboztak arisztokrata lakóitól. (A *fehérvárcsurgói Károlyi kastélyról van szó – a fordító kiegészítése*) A család ma visszaköltözhetett, azzal a feltétellel, hogy állja a felújítás költségeit. Eddig 6 millió euro-t költöttek rá, és még nincs kész. Egy folyó partján sétáltunk vissza a táborba.

15:00 megyünk

16:00 még mindig megyünk

17:00 megérkezünk

18:00 énekpróba

19:00 vacsora

20:00 Taizé-i est. Ima és éneklés – fárasztó

21:30 lefekvés

Alex (9 éves)

Negyedik nap

7:30 kopognak az ajtón, mert fel kell kelni, készülődni a misére

Énekeltünk, majd reggeliztünk.

Utána közös énekpróbát tartottunk a magyarokkal. Ebéd előtt magunkban próbáljuk a „Singing in the rain”-t és a „Macarena”-t, ugyanis este a tábor-tűznél ezt fogjuk előadni.

Evés után a felnőttek az „Emberk és istenek” c. filmet nézik, a gyerekek játszanak, a lányok pedig textilszalagból gyönyörű rózsákat készítenek. 20:00 órakor koncertet adtunk, és kb 20 magyar társunk is velünk énekelt néhány darabot. Nagyon szép volt. A koncert után nagy meglepetésben volt részünk: váratlanul beviharzott a terembe egy magyar néptáncos a feleségével és egy dudán játszó emberrel, és a jelenlevőket megtáncoltatták, magyar néptáncot tanítottak nekik. Fantasztikus volt. Majd a táncosnő mesét mondott, amit Annamária lefordított nekünk. Ezek után letelepedtünk a tábortűz köré, ettünk-ittunk, énekeltünk, eljátszottuk a zenedarabunkat, amivel készültünk, majd taizé-i énekeket énekelve imádkoztunk. Nagyon jó volt.

Tamsin (12 éves)

Ötödik nap

7:30-kor keltünk, csomagoltunk és rendbe raktuk a szálláshelyünket. Lementünk reggelizni és köszönetet mondani vendéglátóinknak. Előadtuk a marionettet, amivel készültünk erre az alkalomra, nagy tapsot kaptunk. Utána elmentünk egy 5 kilométerre fekvő faluba, Magyarország leg-

régebbi zarándokhelyére, (*Bodajk – a fordító ki-egészítése*) ahol a Segítő Szűz Mária tiszteletére felszentelt barokk templom van. A mise után csoportképet készítettünk, búcsúzkodtunk, és sírtunk a meghatottságtól. Buszba szálltunk, amellyel a repülőtérre indultunk. Késve érkeztünk, mert dugóba kerülünk. A biztonsági ellenőrzésnél a mamámat megmotozták! Hú, micsoda izgalom volt! De elértük a gépet. Épségben megérkeztünk Genfbe majd mindenki hazatért.

William (11 éves)

A következőkben a gyerekek által megfogalmazott köszönő szavakat idézzük.

Liam (11 éves):

Nagyon élveztem az étkezéseket. Nagyon jókat ping-pongoztam az egyik magyar lánnyal. Jó volt a folyóparton gyalogolni. Hálásan köszönöm, hogy mindenki olyan kedves volt hozzánk – nem felejtetek el benneteket.

Matthew (8 éves):

Köszönet a focizásért és a ping-pongozásért. Köszönöm, hogy játszhattam a hörcsöggel. Jó volt a túra és a tábortűz is.

Mary-Elisabeth (10 éves):

Mindent köszönök, ami értünk tettetek. Nagyon élveztem a textilvirág készítést, nagyon jól éreztem magam, legszívesebben itt maradnék! Köszönöm!

Alex (9 éves)

Kedves távoli magyar barátaim!

Köszönöm, hogy vendégül láttatok bennünket és az énekeket. Ez volt az első alkalom, hogy táborban ilyen jól éreztem magam. Ti mind nagyon szimpatikusak voltatok. Az étel is nagyon jó volt, még akkor is, ha szinte mindig kenyeret ettünk, de finom volt. A szobában félttem egy kicsit a szúnyogoktól. Nem akartam, hogy elevenen felfaljanak. Majdnem elfelejtettem, hogy ti aztán igazán jól fociztok, még a lányok is és sok barátom lett. Klassz volt! Komolyan!

Sophie (11 éves)

Kedves barátaim!

Köszönöm, hogy ilyen kedvesen fogadtatok, habár idegenek voltunk...

Köszönöm, hogy mindig a segítségünkre voltatok és mindig nagyon kedvesek voltatok velünk... Tiszta szívből köszönöm.

További sikeres életet! Köszönem.

Kedves barátaink,

Keresem a szavakat... Amikor megérkeztünk a táborba, kicsit megijedtem a körülmények láttán. Nem tudtam, hogyan fogok tudni alkalmazkodni a kis faházhoz, a kavicsos úthoz, amin a házikó megközelíthető. Ráadásul a vizesblokkokhoz a lejtős úton eljutni sem egyszerű, attól félttem, hogy ha a gyerekek kimennek éjjel, eltévednek majd. Ezért nagyon határozottan megmondtam nekik, hogy semmiképp ne menjenek ki egyedül.

Ti rögtön a segítségünkre siettetek, kezdve a bőrröndjeink felvitelével. Kedvességetekkel a szívem közepébe találtatok. Legfőképp azt szeretném kiemelni, hogy milyen mélyen megragadott az az öntudatlan tanúságtétel az életetekről, amit a mi gyerekeink láthattak rajtatok. Megdöbbenő volt látni, hogy a magyar gyerekek milyen átéléssel vesznek részt a reggeli szentmisén. Igen, a ti gyerekeitek Isten szeretetének, jelenlétének tanúságtevői. Ezek a kis bárányok Jézust várják és fogadják, szívből énekelnek és azt is tudják, hogyan kell a hit csöndjében, a saját szívük csöndjében hallgatni a mestert. A taizé-i imaest alatt az Úr feltétlen szeretetét tapasztalták meg a gyerekek.

Isten áldása kísért bennünket, hogy át tudtuk magunkat adni az egyszerű és természetközeli életnek. Minket, kísérőnket meglepett, gyerekeink mennyire könnyen be tudtak illeszkedni. Soha egyetlen egy alkalommal nem panaszkodtak semmire. Örömmel fogadták a környezetükkel való közösséget, a madarak reggeli énekét, a szél suhogását a lombokon, a víz csobogását a folyóparti kirándulás alkalmával. Ez alatt a négy nap alatt teljesen felengedtek, ellazultak, és így be tudták fogadni az élet igazi örömeit.

A fogadtatás, a közösség, a testvériség, a szolgálat, a szívbéli öröm, az énekléssel kísért áldozás és a közös ima egy családdá, egy néppé tett bennünket.

Köszönjük, hogy általatok újra felfedezhettük az emberi dimenziókat, melyeket a teremtő saját képére és hasonlatosságára alkotott.

Isten áldja családjaitokat, plébániátokat, fogadja kegyeibe gyermekeiteket. Bennünket magyar hagyományok szerint családtagként fogadtatok: másokat befogadni annyi, mint magát Istent befogadni. Milyen csodálatos ez a hagyomány, amely valóban testvérivé teszi a kapcsolatokat.

Gazdagabban tértünk haza Svájcba, mint ahogy Magyarországra érkeztünk, de nem a pénztárcáink lettek vastagabbak, hanem a szívünk töltődött fel az isteni és emberi szeretettel.

Francine – a bitoktató

Boscolimpia – avagy a Bosco Szent János Kollégium tábora

2011. július 18. és 20. között került sor az első *Boscolimpia* megrendezésére a Sztrilich Pál Cserkészparkban, a Budakeszi és Nagykovácsi közti völgyben.

A táborban Pierre de Coubertin báró, az újkori olimpia atyja, Anasztasz Metaxász, az első olimpiai stadion tervezője és Elek Ilona, törvívó, többszörös olimpiai bajnok fogadta a négy országból, Kékinából, Sárgiából, Piros szalagból és a Zöl Demokratikus Köztársaságból érkező fiatal sportolókat. A táborverés után ünnepélyes megnyitóra került sor, ahol az egyes országok bemutatkoztak, elénekelték himnuszukat vagy elmondták jelmondatukat és közösen esküt tettek, hogy becsületesen vesznek részt a játékokon.

Sokat játszottunk, ahol a csapatok pontokat szerezhettek. Közösen főztünk, mosogattunk, takarítottunk.

A második nap átsétáltunk Budakeszire, ahol ellátogattunk a Parasztudvarba. Itt sok házi állatot láthattunk, a legnagyobb sikere a macloknak volt. Itt vagy 10 percig álltunk és néztük, ahogy a sok kismalac megküzdött az anyatejért, majd elment pihenni, játszani. Ezután mi is kerestünk egy árnyékos padot, ahol elfogyasztottuk az ebédünket. Délután számháborúztunk, majd a táborba visszaérve métáztunk. A nagy hőséget és a távolságot feledtette velünk az egész úton tartó játék. Hazafelé az utolsó szakaszon megrendeztük a maratón futást. A sportolók kitartóan futottak egészen a táborig, ezzel értékes pontokat szerezve csapatuknak. Az esti szalonnasütés sajnos az időjárás miatt megghiúsult, de senki nem maradt éhes.

Harmadik nap délelőtt is esett az eső, így a házban játszottunk. Szerencsére kisütött a nap, és még indulás előtt tudtunk métázni.

A tábort szentmisével zártuk a Felső-Krisztinában.

Néhányan így emlékeztek vissza a táborra:

„Most először voltam ministráns táborban, és nagyon tetszett. Este ki voltak tűzve fáklyák, azok fényében kellett mindent csinálni: kikeresni a törölközőt, szappant, elmenni fogat mosni, alig láttunk valamit. Megtáztam métázni és számháborúztunk is, mindkettő nagyon jó volt. Eddig még nem aludtam soha sátorban, és nagyon élveztem. Jövőre is szívesen mennék.”

Tegzes Domonkos

„Jól éreztem magamat a táborban. A métázás tetszett a legjobban, mert jó csapatom volt. Szerintem ez volt a nyár legjobb tábora.”

Pálfalvi Tamás

„Először voltunk ministránstáborban. Kisebb túrával értünk a

cserkészparkba, ahol sátrat vertünk. Kicsivel messzebb volt egy ház, ahol volt két kutya. Nyitva volt a ház kapuja. Ágó a kutyáktól kb. 50 méterre leguggolt mellettem, és a kutyák elkezdtek rohanni felénk ugatva. Ágó mögém ugrott, én mondtam, hogy maradjunk nyugodtak. Az egyik kutya vissza is fordult. A másik leült mellém. Aztán ő is visszament. Megkönnyebbültünk.

Volt a közelben egy foci pálya, ott a dékánok megtanítottak minket métázni. Nagyon jó volt.

Sok új, jó játékot tanultam. Mindenki egészségesen visszaért. Nagyon tetszett a tábor!”

Práger Dorka

„Nagyon izgalmas volt a számháború és a kirándulás. Az egész olimpia tetszett. A gyilkosos játék is bejött.”

Juhász Márton

Hernády Orsolya

*Küzdöttek, de hiába –
a vesztes csapat az egyik játék végén*

A legfiatalabbak háromévesek – Scholatábor 2011

A Schola minden évben megszervezett tábora idén a Balatont választotta táborhelyül. A balatonvilágosi iskola osztálytermei kényelmes hálószobákként szolgáltak és a tornaterme remek kápolnának bizonyult. Nagyon jól éreztük magunkat, de sajnos, az időjárás nem engedte, hogy a víz hullámaival élvezzük.

Az idei scholatábor a „Család éve” tiszteletére néhány családost választott a csoportok neveiként. Így a Szent Anna család, a Szent Erzsébet család, a Szent István család és a Szent Mónika család versenyzett a csokoládétortáért. Negyedik helyen végzett a Szent Erzsébet család, harmadikon a Szent Mónika, másodikon pedig a Szent István. Kicsivel hagyta le őket az első helyezett, – aki minden feladatban maximális pontszámot kapott – a Szent Anna család. A családok a verseny folyamán sokféleképpen összemérhették az erejüket, pl.: éneklésben, rajzban, színdarabban, rejtvényfejtésben...

Rengeteg érdekes, vicces és szép dolgot csináltunk. Voltunk Küngösön a harangszentelésen, énekeltek a siófoki misén, lementünk a Balaton-partra, sétáltunk a faluban, fociztunk, tollasoztunk, számháborúztunk, kézműveskedtünk, körjátékoztunk, táncoltunk, akadályversenyeztünk és persze, sokat énekeltek.

Idén a Schola új erőre kapott. A fecskékórus (a legkisebbek) legfiatalabb tagjai háromévesek.

Rengeteg művel ismerkedtünk meg. Pl.: egy nehéz de szép gregorián, többszólamú dalokkal, Mária énekekkel, egy afrikai nótával és egy kocsmadallal is. A picik egy gyönyörű éneket tanultak, amit a KiMitTud-on nagy sikerrel elő is adtak.

Nagyon jól éreztük magunkat, biztos vagyok benne, hogy mindenki örömmel emlékszik majd vissza ezekre a vidám, együtt töltött pillanatokra!

Müller Réka (12 éves)

Isten szemével, avagy gondolatok az „Emberek és istenek” című film után

Algéria, az Atlasz-hegység egyik nyomorúságos faluja az 1990-es években. Egy kicsi francia ciszterci szerzetesközösség élete összefonódva az ott élők mindennapjaival és ünnepeivel. A kapcsolatok egyszerűek és kevés szóval működők. A betegek gyógyításába belefér egy-egy vásottabb lábbeli újabbra cserélése, a közösség saját ellátására termelt zöldségből, mézből jut a falu piacára is. Csendes lassúsággal változó képek: Szentírás-tanulmányozásba merülő szerzetes asztalára hajolva, majd kérvényt, levelet fogalmazva az írástudatlan idős asszonynak. Körülmetelési ünnep és karácsonyi hálaadás. A profán napi teendők – felmosás, kerti

munkák - megnemesednek ebben a békés közegben. A kápolna egyszerű kék falai között újra és újra felhangzik az albába öltözött testvérek zsolozsmája: „... a szeretet... elválasztja a homokot a víztől...”

Az idill megtörik, a környéken feltűnő, gyilkolástól sem visszariadó iszlám szabadcsapatok atrocitásai és a falu védelmére rendelt korrupt katonaság ellenszenve válaszut elé állítja a szerzetesközösséget. Maradni, vagy békésebb helyre, akár vissza Franciaországba távozni.

Az egyik oldalon a belső elválasztás, mely az egyik falubéli által megfogalmazott igénnyel esik egybe; „mi vagyunk a madarak és ti az

ág, ami megtart bennünket”, a másik oldalon a szerzetesek elköteleződésbeli eltérése. Míg az egyik már teljes szabadsággal tartozik Istenhez, addig a másik gyötrelmes belső útjának lehetünk tanúi. Megszületik a döntés, a közösség utolsó vacsorát idéző ünnepi együttléte a csúcspont, gyönyörűség és fájdalom elválaszthatatlan. Már szinte lényegtelen, hogy mi lesz további sorsuk.

A film nem ítél, nem is értékeli a tetteket, úgy látjuk általa a testvért, helybélit, terroristát, mint Isten lát bennünket: nemesnek, esendőnek, bűnösnek, aki mégis szeretetére méltó.

Laber Zsuzsa

Közös emlékeink

Molnár Miklós újmisést küldte bíboros atya – első szolgálati helyként –, a Felső-krisztina plébánia közösségéhez. Örömmel töltött el ez a hír, hiszen Miklós atya is Újpesten született (1986) és nevelkedett. A családban Ő volt a negyedik gyermek, akit nem követett kistestvér. Édesanyjuk a kis Miklóst is az Újpest-Kertvárosi Szent István plébániára hozta három testvérével (egy leány és két fiú, ikerpáros) együtt hittanra. Szorgalmasan, minden órán részt vettek és így két év felkészítés után 1994 tavaszán együtt voltak elsőáldozók. A különleges ebben az, hogy 1990-től *dr. Molnár János* plébános felkérésére én tartottam az elsőáldozók felkészítését is (akkor még fogorvosi munkám mellett). Sok fiatal jött abban az időben hitoktatásra. A Molnár gyerekek is hatvanfős csoport tagjai voltak.

Isten különleges ajándékának tekintetem, hogy a múlt évben diakónussá szentelése alkalmával Esztergomban, egy másik tanítványomat is, Csépanyi Gábort, – aki az orvosi diploma után engedelmeskedett az isteni hívásnak –, áldozópappá szentelték. Vezetőként ekkor már évek óta aktívan segítették mindketten a ministránsokat – köztük unokáimat is – a növekedésben.

Miklós hivatásában nagy jelentőségűek a szentségimádások. Nyaranta szervezett éjszakai virasztásokat is, amelyek a résztvevők lelki elmélyülését szolgálták. Egyre több tevékenységbe kapcsolódott be a plébánián. Írói vénája is van. Nem csak cikkeket, verseket vet papírra, hanem megírta fél-

Az 1994-es elsőáldozás

évszázados templomunk történetét is. Az Úr sok talentummal áldotta meg. Szeret rajzolni, festeni, zenélni (főként gitár), fotózni. Ez utóbbit nem csak a pillanat megörökítése miatt teszi. Szándéka szerint olykor a szépség és a komikum helyzetét, olykor a realitásokat vagy éppen a technika érdekességeit lehet vele megmutatni másoknak is. Időnként barkácsol. Különösen a fát kedveli, mint anyagot. Szereti a népművészetet, a képzőművészeti alkotásokat, a táncokat, népdalokat. Érdeklődésemre azt is jelezte, hogy a foci sincs távol tőle, amit inkább szeret játszani, mint nézni.

Talán érthető a bevezetőben jelzett örömöm. Miklós atya egy nagyszerű, aktív, plébániai közösségben kamatoztathatja a hivatása mellé kapott talentumait. Számomra különösen nagy kegyelmi ajándék, hogy a tanítás és hitre nevelés karizmájával megáldva együtt szolgálhatjuk a felső-krisztinai családokat és közösséget.

Gerber Alajos

Anyakönyv 2011. június-augusztus

Temetések

Végesi István
Vida László
dr. Mészáros Gyuláné
Sztrakay Jótsefné
Gröber Lászlóné
Zoltán Oszkár
Hajmássy Lajos
Bagi Zoltán
Medvigy Ferenc
Svastits Géza Jánosné
Skoda Gézáné
Nád Zsuzsanna
dr. Langer István
Barankiewicz Károly
Csák Lajosné
Michelles Lajos
Gaál Béláné
dr. Mészáros Anna

Keresztelések

Tomcsányi Márta
Tomcsányi Benedek
Tomcsányi András
Verseghi-Nagy Nóra Anna
Bencsik Péter Olivér
Siposs Samu József
Hüser Elena
Muszély Sarah
Rácz Olivér
Burgyán Dalma Mónika

Esküvők

Rédey Krisztián Roland –
Ulviczky Éva
Tóth Áron – Vajna Rita
Toldi Gergely – Kollár Szonja
Stefán György – Makovecz Ottilia
Michael Hüser –
Muszély Zsuzsanna

A Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja

Megjelenik évente ötször: adventre, nagyböjtre, húsvétra, Te Deumra és Veni Sanctéra

XIV. évfolyam, 4. szám 2011. Veni Sancte.

*Szerkeszti: Molnár Miklós atya, főmunkatárs: Lukách Krisztina
felsokrisztina@felsokrisztina.net – www.felsokrisztina.net*